

Mathea Obster-Keusters

WERKEN MET VLINDERS

Pillen, poeders en politiek

Werken met vlinders

Mathea Obster-Keusters

WERKEN MET VLINDERS

Pillen, poeders en politiek

De gebeurtenissen, bedrijven en personen in deze roman zijn verzonnen, iedere gelijkenis berust op toeval.

ISBN 978 90 8666 306 4
NUR 350

© 2014, Mathea Obster- Keusters
Mosae Libro, Maastricht
Ontwerp en eindredactie: Mosae Libro
Internet: www.boekenplan.nl en www.booxstore.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

VOOR DE APOTHEKERSASSISTENTES, MEDEWERKERS VAN DE APOTHEEK,
APOTHEKERS EN VOOR IEDEREEN DIE WELEENS MEDICIJNEN NODIG HEEFT.

NIET ALLEEN POSITIEVE DINGEN MAKEN DEEL UIT
VAN DE VOLHEID VAN HET LEVEN.
WILHELM SCHMID

Komt u weleens in een apotheek? Als dat niet zo is, dan moet u dat vooral zo houden. Als dat wel zo is, dan kent u vast en zeker de rondfladderende assistentes (dit zijn inderdaad vrouwen; heren zijn dat nagenoeg nooit. Af en toe passeert eens een mannelijk wezen als stagiair de revue, maar zulke mannen kiezen daarna alsnog voor een ander beroep, al schijnt er wel ergens een collega te zijn die er zelfs twee in dienst heeft). Ze lopen op en neer, terwijl u zich afvraagt wat ze in godsnaam met zovelen aan het doen zijn. En hoe zit het met de apotheker? Zit hij of zij buiten uw blikveld achter een bureau te broeden op Joost mag het weten wat of kent u hem of haar zelfs helemaal niet?

Als u bij een volgend bezoek de wachtruimte van de apotheek weer in alle hevigheid gebruikt waar ze voor bedoeld is, denkt u misschien aan dit verhaal terug. Een verhaal over een apotheek. Of eigenlijk, een verhaal over geluk, doorzettingsvermogen, discipline, melancholie, stress en chaos.

En terwijl u kijkt naar het gefladder dat zich voor uw ogen afspeelt, ziet u dat assistentes een prachtig vak hebben. Dat was het en dat is het gelukkig nog steeds. Er wordt de laatste jaren veel van de assistentes in de apotheek gevraagd. Menig voor de klant negatieve boodschap moet over de balie worden verteld. Waar anderen in de zorg spreken over de steeds mondiger wordende cliënt, hebben de medewerkers van de apotheek in alle hevigheid te maken met het iedere keer weer uitleg moeten geven over elk jaar opnieuw gewijzigde regelgeving van derden. Vaak gaan deze nieuwe of andere regels ten koste van de portemonnee van diezelfde mondige patiënt en vallen de bijbehorende mededelingen niet in goede aarde. Ondanks de kritiek die de assistentes zo ongewild over zich heen krijgen, gaan ze onvermoeibaar door met hun taak en alle uitleg die daarbij komt. Dat vind ik zeker een bedankje waard.

Net als de apotheker in dit boek, heb ik (en vele apothekers met mij) de laatste jaren enige problemen als werkgever gekend, omdat het op sommige momenten onmogelijk was een goede baas te zijn. Hoe kon en kan ik mijn personeel tegen alle van buiten ingebrachte negativiteit beschermen? Er komen regels van derden mijn zaak binnen. Een zaak die er vervolgens op wordt aangekeken als zijnde

de leverancier van het verkeerde doosje of zijnde de boodschapper van het nieuws dat het gewenste middel er weer eens niet is. De oorzaak van deze misstanden is niet in de apotheek aanwezig, waardoor ik me niet langer de bestuurder voel van mijn eigen zaak.

Dit samen leek me reden genoeg voor een boek. Ik heet u hierbij welkom in de wondere wereld der farmacie.

HET BEGIN

Positieve denkers zullen hopen dat ze met het nemen van beslissingen iedereen te vriend kunnen houden. Meriam denkt aan haar assistentes, haar man, haar dochter, haar collega's – en of al die mensen boos of blij zullen zijn. Er heerst chaos in haar hoofd. Ze zit achter haar bureau in de apotheek, waarop een centimeters dikke laag van paperassen ligt, met daarbovenop een met papier omwikkeld medicijndoosje, enige bijeen gebonden documenten, een klapper, een *Donald Duck*, stapeltjes kriskras door elkaar geraakte recepten, pennen en losse etiketten. Verder staan er koffiekopjes, een rouwkaart, een glas, een telefoon, een papieren zakje met adresetiket, een bakje gevuld met stiften, potloden en paperclips, een fotolijstje en een houder met een stapeltje a6'jes. Achter de kopjes bevinden zich scherven van een erlenmeyer, mogelijk omdat geluk in een klein hoekje kan liggen.

Ze pakt een rond spiegeltje uit haar tas en klapt het open. Niets is wat het vanmorgen leek. Het gezicht heeft er weer twee rimpeltjes bij gekregen, de oogleden zijn meer gaan hangen, alleen als ze haar best doet is de glimlach met de bijbehorende kuiltjes er nog. Ze haalt het spiegeltje dichterbij. Een donker vlekje boven haar lip en een ander vlekje onder het oog. Het sobere dat ze ziet stemt haar tevreden en ze klapt het spiegeltje weer dicht.

Aan de wand tegenover haar hangen de fotolijstjes met de uitvergroete foto's van de vlinders die ze een paar jaar geleden fotografeerde. Vlinders speelden altijd al een belangrijke rol in haar familie. Ooit was er een betovergrootmoeder uit Zuid-Amerika met een verhaal over vlinders. Een verre oom schreef dit verhaal samen met andere sprookjes en vertellingen uit haar land op in een boekje.

God de Heer was klaar met het scheppen van de wereld. Hij ging in zijn grote schommelstoel zitten om alles eens rustig te bekijken.

'Niet slecht, al zeg ik het zelf', mompelde hij. Hij stak een sigaar op en voelde zich tevreden, totdat hij merkte dat de aarde er tamelijk kaal uitzag. 'Ik vraag me af hoe dat nou kon gebeuren', sprak de Heer. 'Ik heb toch het idee dat ik van plan was om meer land dan water te

scheppen. Nou ja ...'

Hij haalde zijn schouders op en begon zich af te vragen, wat hij zou kunnen doen om de wereld een leuker aanzien te geven. 'Geef me de heggenschaar eens!' riep hij.

Een van de engeltjes kwam aangehold en drukte hem het werktuig in de hand. Toen boog de Heer voorover uit zijn schommelstoel en hij frutselde een beetje aan de takken van de bomen. Wat hij ervan afknipte, viel op het lege land – en daaruit ontstonden het gras, de struiken en de bloemen. 'Niet gek', vond hij en hij leunde weer achterover. 'Ja, zo is het een heerlijke wereld geworden.'

De volgende dag had God zijn ogen nauwelijks open toen hij de bloemen met elkaar hoorde fluisteren. 'Het is hier zo eenzaam', zei een bloem, 'we zijn hier neergeplant om de aarde gezelschap te houden en omdat het er leuk uitziet, maar het is verschrikkelijk eenzaam.'

God schudde onwillekeurig het hoofd. 'Mijne heren! Zo maak je het ene, en nauwelijks ben je ermee klaar, of je moet alweer aan het volgende beginnen. Engelen, geef me mijn kleine schaar eens!'

Een engel bracht God de kleinste schaar die er te vinden was. God boog zich over de wereld en begon van alle dingen een klein stukje af te knippen: van de hemel, van de aarde, van de bomen, van de dieren, van de struiken en van de bloemen. De gedachte om je over de wereld te beklagen was nog geen dag oud, maar God had sterk het vermoeden dat er van nu af aan voortdurend geklaagd zou worden.

Toen de mensen omhoogkeken en al die kleine snippertjes zagen, noemden ze die *voorbijgefladder*. Er was geel voorbijgefladder; dat waren de stukken die God van de zon had afgeknipt. En er was blauw voorbijgefladder; dat kwam van de hemel af. Het witte voorbijgefladder stamde van de sterren. Voorbijgefladder in alle kleuren wervelde door de lucht. Ja, er was zelfs voorbijgefladder met een kleur waarvoor

de mensen nog geen naam hadden.

Al dat gefladder met kleuren waarvoor nog geen namen bestonden, wervelde ook naar de evenaar toe. Daar benoemen donkere mensen dingen altijd op hun eigen manier. Toen ze omhoogkeken en deze dingen voorbij zagen komen, hoorden ze dat de blanken ze voorbijgefladder noemden. Daar moesten ze om lachen! Voorbijgefladder! De blanken moeten ook altijd helemaal hun tong kronkelen als ze proberen te spreken. Voorbijgefladder! De donkeren hebben een andere naam uitgevonden. Die is veel makkelijker uit te spreken. Hij ligt makkelijk in het gehoor. En zo hoort het ook bij een woord.

Maar de blanken zijn anders. Ze kunnen het nooit uitstaan dat donkere mensen iets voor zichzelf hebben. Ach, ach! Zodra ze denken dat de donkeren ergens meer plezier aan beleven dan zij, komen ze snel naar de evenaar toe en nemen ze het in beslag, voordat God er iets van te weten komt. En niet alleen dat: de donkere mensen delen het wel met de blanken, maar nog voor de zon ondergaat, gaan ze ermee vandoor en praten erover, alsof het van hen is. En zodoende noemen de blanken die dingen sindsdien ook *vlinders*. Ze lieten het woord in hun woordenboeken drukken, om iedereen te laten geloven dat zij in staat waren geweest zo'n mooi woord te bedenken.

Het was een verhaal op het randje, zo over God en over huidskleur. Meriam en sommige andere familieleden vonden het niet meer in deze tijd passen. Ze spraken er onderling nooit over. Toch hield dit verhaal Meriam bezig en tijdens de laatste vakantie maakte ze er een eigen aanvulling op.

Toen God, na een lange pauze, weer in zijn grote schommelstoel zat om alles te bekijken, mompelde hij: 'Ze zijn naar verhouding wel erg lelijk, die mensen. Ze klagen veel te veel, terwijl ze potsierlijk over de verder mooi geschapen wereld met gekleurde vlinders lopen. Het contrast met de fladderende beestjes is veel te

groot. Hoe heeft dat kunnen gebeuren? Ik was van plan een prachtige wereld te scheppen.'

Hij zuchtte diep, heel diep, en begon zich af te vragen, wat hij zou kunnen doen om de wereld een beter aanzien te geven. Hier was een heleboel denkwerk voor nodig, maar God bedacht een slim trucje. 'Engelen, geef me het kleine schaaftje nog eens', riep hij en hij boog zich over de wereld en begon van alle dingen een klein stukje af te knippen: van de hemel, van de aarde, van de bomen, van de dieren, van de struiken en van de bloemen. De Heer vroeg de engelen de nieuwe snippertjes te vangen en aan hem te geven. Daarna vroeg hij een injectiespuit en hij spoot bij ieder mens een snippertje in het lichaam. Zo ontstond een wereld met lelijke mensen die vol zaten met de allermooiste snippertjes. Sommige mensen kregen stukjes zwart ingespoten, zodat ze 's nacht maar moeilijk konden slapen; anderen kregen rood en voelden zich gevuld met een vreemd soort spanning; bij weer anderen kwam veel roze naar binnen, waardoor het leek alsof ze op een roze wolk liepen. En zo kwam het dat alle mensen die hierna geboren werden eerst een klein eitje in hun lijf hadden, dat uitgroeide tot een rups, die een cocon bouwde – en vervolgens moesten de mensen eraan wennen dat er in hun lijf een vlinder fladderde. God stond de mensen toe dat ze ondeugden en teleurstellingen nodig hadden om de vlinder vanbinnen te laten groeien.

De Heer ging weer naar bed, omdat hij dacht dat het zo goed was. Regelmatig keerde hij nog terug en dan bleken die van buiten lelijke mensen, met die verschillende kleuren in hun hoofd, gekke dingen te bedenken. En bij die gekke dingen verzonnen ze gekke woorden. Die woorden plaatsten ze in woordenboeken, zodat een woordenboek soms wel drie boeken dik werd. Het werd zelfs zo vreemd dat ze woorden als geneesmiddelenpreferentiebeleid en verbandmachtigingsformulier, maar ook afkortingen als mn, cg, en Bz verzonnen, al klonken deze woorden en afkortingen

alleen in de Westerse wereld door. En God dacht: laat ze maar, want ooit is iedereen er ontevreden en ongelukkig mee en dan verzinnen die verschillende mensen met die gekleurde vlinders in hun hoofd vanzelf wel een manier om weer van al die gekheid af te komen.

Fragment naar het verhaal genaamd *Hoe God de vlinders schiep* uit het boek *Volkssprookjes en legenden van Zwart Amerika* van Frederik Hetmann.

VAN EI TOT RUPS

Het bureau van Meriam staat in een apotheek en de apotheek ligt in een wijk die stamt uit de tijd dat het woord 'wereldoorlog' nog onbekend was. De inwoners van de wijk zijn al meermalen door een volgende generatie vervangen en ook met de nieuwe burgers veranderde er weinig, bang als men was de goede oude gewoontes achter zich te laten. Inmiddels woont bejaard en jong hier door elkaar. De gevel van het apotheekpand bestaat uit roodbruine bakstenen, afgewisseld met witgrijze strepen, bogen en ornamenten. Het prijkt statig tussen gelijkgezinde gevels. Om de begane grond te kunnen bereiken, moeten er twee treetjes worden genomen. Voor rolstoelgebruikers is er daarom in de apotheek ooit een bel gemaakt, aangebracht op heuphoogte onder een informatiebord. Als men hierop drukt, komt er spoedig een apothekersassistente naar buiten om te helpen. Ideaal is dat niet, temeer omdat men als het regent onvermijdelijk ergens nat wordt. Daarom gaat bij slecht weer nogal eens de telefoon in de apotheek, omdat mensen dan graag de medicijnen thuisbezorgd krijgen.

Een uithangbord met de tekst *Homeopathie APOTHEEK Allopathie* doet vermoeden dat de wijkbewoners hier terecht kunnen voor deze zaken, maar sinds de komst van de huidige eigenaar is de kennis van homeopathie marginaal en vandaar dat de verdunde druppels, korrels of tabletten alleen op bestelling te verkrijgen zijn. Een raam vermeldt de verkoop van verbandstoffen, wat juist is. Maar op een ander raam staat dat het een *apotheek der rijksverzekeringsbank* is, terwijl dat verwijst naar lang vervlogen tijden.

Als de cliënt die wel goed ter been is het trappetje heeft genomen, staat hij bij binnenkomst voor een balie, waar hij op een van de drie met schotten afgezette plaatsen zijn medicijnen kan afhalen. Vrij verkrijgbare producten vindt men nauwelijks in deze apotheek; paracetamol en andere pijnstillers, hoestdranken en dergelijke zijn er wel, maar voor cosmetica en andere randartikelen is wegens het ontbreken van stellingruimte geen plaats.

De balie kan gepasseerd worden via een laag hekje. Rechts zouden de assistentes aan het fladderen kunnen zijn, ware het niet dat het inmiddels avond is, zo rond een uur of halfnegen. Links is Meriams kantoor met het overladen bureau, waar ze heftig wiebelend achter

zit. Haar blik gaat naar de scherven. Jammer dat de erlenmeyer kapot is, maar misschien brengen de scherven geluk, net als die witte vlinder haar gisteren enige voorspoed beloofde. Die kwam thuis op haar glas zitten na een lastige werkdag en een heftig gesprek met Daan over hun toekomst. Was dat gesprek voor niets geweest?

Normaliter zou ze op dit uur van de dag allang op weg naar huis zijn, maar vandaag aarzelt ze. Ze moet Daan de gevolgen van de apotheekperikelen van vandaag vertellen en ze denkt er nog even over na.

Mensen die Meriam op straat tegenkomen, denken niet aan een apotheker. Ze draagt enorm lang, sluijk, donker haar; ze heeft lichtblauwe, amandelvormige ogen; ze heeft een wespentaille waar je je handen zo omheen legt; ze heeft goed gevulde kuiten met van die mooie hoge hakjes. Het had natuurlijk gekund dat ze wat dikker was en Crocs aan haar voeten had, want dat maakt voor wat ze doet helemaal niet uit, maar het uiterlijk van Meriam is tiptop. Het geheim van dit uiterlijk zal ze niet zomaar aan haar assistentes of klanten prijsgeven. Alleen Daan is op de hoogte van de opoffering die dit haar kost. Met dit uiterlijk had Meriam het in zich om filmster te worden, maar ze is een type dat liever achter de schermen werkt. Zoals vele apothekers is ze meester in het zich verstoppen. Dat is niet omdat zij mensen niet wil helpen, maar omdat ze van nature niet op de voorgrond wil treden.

Als ze na een paar minuten recepten heen en weer schuiven alles op een hoop veegt en van een elastiekje voorziet, lijkt het alsof ze een begin heeft gemaakt met het op orde brengen van haar bureau. Het rangschikken der dingen is beslist niet haar sterkste punt. Toch lijkt ze vastberaden een poging te wagen.

Ze werkte vandaag met zeven apothekersassistentes en omdat het allemaal vrouwen zijn, zien buitenstaanders niet wie hier welke functie heeft. Bedrijfskleding hebben ze niet, zodat ook daarmee een verschil in rangorde niet duidelijk wordt gemaakt. Ze hebben geprobeerd iets van gestandaardiseerde kleding aan te schaffen, maar omdat ze het democratisch wilde aanpakken en de club het niet eens werd over de kleur, is het plan gestrand. Meriam had als apotheker de knoop door kunnen hakken, maar ze heeft er moeite mee anderen haar wil op te leggen. Die vorm van zwakheid stelde

haar vaker voor problemen, aangezien niet haar gehele personeel bij elke verandering het halleluja van de daken zingt. Hoe dan ook, het ontbreken van bedrijfskleding heeft als consequentie dat de dame die u in deze apotheek helpt een anonieme apotheekmedewerker is – tenzij u, als gevolg van regelmatig bezoek, hun gezichten en namen kent, natuurlijk. Ooit droegen ze hier badges op hun kleding, maar die liggen al lange tijd in een pennenbakje te verstoffen, omdat de namen niet langer kloppen of omdat de spelden gaatjes maakten in hun kleding.

In Meriams kantoor ontbreken de ramen en biedt alleen de deur een opening naar de buitenwereld. Met tegenzin heeft ze de ruimte ooit tot haar plek gebombardeerd, want daglicht, wolken of een blauwe hemel is precies waar ze elke dag naar verlangt.

Soms is de deur gesloten, als een klant haar iets privé wil vragen, maar meestal staat de kantoordeur wagenwijd open. Behalve dat iedereen zonder kloppen bij haar binnen kan wandelen, heeft dat nog meer voordelen. Ze kan haar assistentes met elkaar horen praten en tevens luistert ze mee naar wat er aan de balie wordt gezegd. Zo houdt ze voeling met wat er in de apotheek leeft en kan ze eventuele onvrede bij haar assistentes op tijd signaleren, aangezien de vrouwen zelden rechtstreeks hun ongenoegen komen uiten.

Het beroep van apotheker heeft Meriam niet zomaar gekozen. Ze heeft zich erin verdiept, tot het ontstaan ervan toe. Het ontstaan van de apotheek had alles te maken met een zieke keizer die lang geleden leefde. De keizer had van zijn lijfarts een brouwsel te drinken gekregen om weer gezond te worden, maar na het drinken van de geneeskrachtige drank werd hij vele malen zieker. Hij ging van ellende naar bed en liet zijn lijfarts halen. ‘Wat heb je gedaan? Waarom voel ik me zo ziek?’ De keizer sprak zacht en kreunde onophoudelijk.

De arts dacht na, keek naar de drank die hij had gemaakt en vroeg zich vele malen af waarom de keizer zich zo ziek voelde. Dagen later wist hij het. Hij had een poeder gebruikt waarvan hij de dosering had berekend – maar nu hij het nog eens nakeek, bleek dat hij de tienvoudige hoeveelheid ervan in de drank had gestopt. De bijna vergiftigde heerser knapte langzaam op. Zodra hij weer

actief was, riep hij zijn lijfarts bij zich en stelde hij voor om voortaan degene die een medicijn voorschreef niet degene te laten zijn die het middel maakte. Iemand die voorschreef was goed; als er iemand anders was die dat controleerde en het geneesmiddel vervolgens bereidde, was dat beter.

Omdat vele jaren eerder de kruidenbrouwer al bestond, die zijn samengestelde medicamenten aan artsen verkocht, was met het bereiden en controleren van voorgeschreven geneesmiddelen het beroep van apotheker geboren.

Aan het einde van de twintigste eeuw was er een duidelijke verschuiving waarneembaar van de bereidende naar de controlerende en zorgende apotheker. Het was in deze tijd dat Meriam haar vader vertelde dat ze farmacie wilde studeren. Toen hij haar antwoordde, keek hij niet op van zijn krant, nam tergend traag een slok koffie en zei: ‘Zozo, een pillendraaier.’ Meriam keek hem vragend aan. Zijn opgetrokken mondhoeken lieten weinig te raden over. Maar ze was zeker van haar zaak en had besloten dat ze voor andere mensen wilde zorgen, zonder dat ze aan andermans lijf hoefde te zitten. Veel zorgende beroepen vielen daarmee af. Een apotheker besteedde veel tijd aan controle van recepten, aan het opsporen van therapieontrouwe patiënten, aan het beoordelen van medicatie, aan het geven van voorlichting en aan onderzoek naar niet-optimale verstrekkingen. Dat leek haar heel divers en interessant werk. Bovendien zou ze door de toenemende hoeveelheid medicijnen en de steeds maar ouder wordende patiënt, ongetwijfeld iets aan diens gezondheid kunnen verbeteren.

‘Ga vooral je gang. Is dat beter dan opkomen voor de rechten van de mens?’ ging haar vader verder.

Hij vervulde als jurist een belangrijke functie bij de rechtbank en kon voor zijn kroost geen ander beroep dan dat bedenken.

Moeder, die ’s middags aan haar rosé nipte en ’s avonds vroeg naar bed ging omdat vader vanwege allerlei belangrijke vergaderingen toch niet thuis was, vroeg haar dochter waarom verpleegster of desnoods lerares niet in aanmerking kwam.

En ook met haar broer besprak Meriam wat ze het best kon studeren. ‘Dat je voor de zorg kiest, snap ik’, zei hij – hij volgde zelf een studie geneeskunde. ‘Maar waarom farmacie? Ik ken niemand die het doet, maar gaat het niet bijna alleen over chemische

structuren? De saaiheid is toch ingebakken?

Ondanks de weerstand van haar familie ging Meriam de apothekersopleiding volgen. De overtuiging dat dit de juiste studie was, begon het eerste jaar meteen te wankelen. Ze zag geen patiënten, maar bracht het grootste deel van haar tijd door in een lab. Tijdens het urenlang reageerbuisjes kijken en proefjes doen, piekerde ze over wat een koolstof- of waterstofatoom in het lichaam kon doen. Ze liet zich tijdens de studie afleiden door een man met een hoge stem en een baard, die voor de collegebanken sprak over het periodiek systeem der elementen, waarbij hij met een stok naar een gekleurde tabel van paars naar groen en van blauw naar oranje wees. Zijn vibrerende tonen deden haar denken aan de klanken die horen bij een Caribisch strand, zodat haar gedachten tijdens zijn voordracht afdwaalden en ze de edelgassen met de metalen aan elkaar gehecht zag dobberen op een lichtblauwe zee. Desalniettemin verkreeg ze mede via deze hoogleraar belangrijke inzichten in de structuurformules van medicijnen.

Na de structuurformules kwam het vanzelf goed, want er volgde uitleg over receptoren en over bijwerkingen en wisselwerkingen die de diverse geneesmiddelen met elkaar hadden. De patiënt als mens kwam uiteindelijk op het einde van de studie aan bod.

Tijdens haar werkzame leven zou blijken dat ze nauwelijks in een laboratorium zou staan en te weinig tijd voor patiënten zou hebben, omdat ze vooral bezig moest zijn met het uitvoeren en administreren van regels van overheid en zorgverzekeraars. Daarnaast moest ze roosterproblemen oplossen, en het was ook niet eenvoudig er een kloppende boekhouding van inkomende en uitgaande medicijndoosjes op na te houden.

Soms ziet ze zichzelf weer in het lab van de universiteit staan, met reageerbuisjes en ander laboratoriummateriaal op zoek naar een onbekende stof. In analyseren was ze heel bedreven geraakt, maar hoe ze met twee zieken op de werkvloer de processen draaiende moest houden of hoe ze op drukke dagen vertegenwoordigers af moest wimpelen? Dát hadden ze haar niet geleerd. Ze komt over de verschillende taken nog elke dag meer te weten. Tot haar vreugde werkt Guusje sinds kort als teamleider in haar apotheek, waarmee het in goede banen leiden van de assistenten ineens vanzelf lijkt te gaan.

Meriams blik gaat richting de balie van de apotheek, waar de lichten zijn gedoofd. De straatlantaarn werpt zijn schijnsel naar binnen, wat een schaduw van de vreemde sculptuur over de balie werpt. De sculptuur is een scheve kei, gelegen op een nog schevere steen. Bovenop liggen drie ronde bollen, die er zo af lijken te rollen. Het geheel is van marmer. Inmiddels staat het er vijftien jaar en is het nog steeds compleet. De vorige eigenaar zag in de onderste steen een stevige basis: de apotheek. De steen daarboven was de apotheker. De bollen stelden de assistentes voor. Op het moment dat hij het zo uitlegde, kon ze het kunstwerk wel waarderen.

Van boven klinkt een zacht kraken, een geluid zoals alleen een huis uit de vorige eeuw kan voortbrengen. Als ze klaar is met het sorteren van de recepten, rolt ze haar stoel naar achteren en neemt ze de hoorn van de telefoon. Hoe gaat ze Daan het verloop van deze dag uitleggen? In ieder geval straks, thuis, onder vier ogen. Het is lastig om vandaag naar huis te gaan met een nieuwe boodschap onder haar arm. Ze had Daan gisteravond een belofte gedaan en ze was de hele dag op zoek geweest naar de juiste manier deze uit te voeren. Het was een rommelige dag geweest. Was dat niet vanochtend al met Jo begonnen?